

verkställas av Kungl. Maj:t. Det avrådes att nu ingiva framställning om förhandlingsrätt och som skäl härför framfördes, att framställningar, som nu inges, icke bli föremål för prövning med hänsyn till den blivande översynen samt att förbundets tidigare ansökan var så sent ingiven och Kungl. Maj:ts avslag så relativt sent, att några möjligheter ej torde föreligga för ett positivt resultat.

Mötet godkände utredningen och beslöt lägga densamma till handlingarna.

I fråga om taxeringsfolkets sättande i samband med tidskriften »Taxeringsnämnden» beslöt årsmötet uttala, att taxeringsnämndernas ordförande och kronombud samt taxeringskonsulenter icke ha något som helst samarbete med denna tidskrift och att taxeringsfunktionärerna i riket äro anslutna till Taxeringsnämndsordförandenas Riksförbund, TOR, som har en egen facktidskrift »Skattenytt», vilken är förbundets enda officiella organ.

Vid årsmötet höll finansministern statsrådet Per Edvin Sköld ett intressant och medryckande föredrag över ämnet »Skatte- och taxeringsreformer». Referat av föredraget återfinnes på annan plats i detta nummer av tidskriften.

Föredraget åhördes även av särskilt inbjudna gäster, bevillningsutskottets ordförande riksdagsmannen Adolf Olsson, riksskattenämndens ordförande generaldirektören Rolf Dahlgren, chefen för finansdepartementets rättsavdelning Frank Öhman, landskamreraren Alarik Wigert och kammarrättsfiskalen Dag Helmers.

Efter sammanträdet intogs en enkel middag.

Konstituerande sammanträde hölls av styrelsen, varvid till ordförande utsågs herr Bendrik och till vice ordförande herr Källström. Till sekreterare antog styrelsen

Skattefrågor

Ackumulerad inkomst.

Eftersom sign. D. H. i nr 10 av Skattenytt efterlyst läsekretsens synpunkter på beräkning av skatt för ackumulerad inkomst i vissa specialfall, vågar undertecknad härmed försöka dra ett strå till stacken.

För att till en början ta spörsmålen i den ordning D. H. uppdragit dem, börjar jag med frågan, huruvida den skattskyldiges valfrihet att begära eller icke begära skatteberäkning enligt förordningen även innebär rätt till särskild skatteberäkning för allenast viss del av ackumulerad inkomst. Signaturen D. H. finner, att avfattningen av 1 § tyder på att den ackumulerade inkomsten alltid i sin helhet skall göras till föremål för särskild skatteberäkning. Detta må vara riktigt, men icke desto mindre föreskriver 2 §, att skatteberäkning enl. 1 § får ske endast om den ackumulerade inkomsten *efter avdrag för avdragsgilla utgifter* uppgår till o. s. v. De (av mig) spärade orden förekommo icke i skattekommitténs betänkande i förslaget till förordning och därest de tillagts i förtydligande syfte synes mig effekten knappast ha blivit den avsedda. Det kan ju icke gärna vara möjligt, att man skall laborera med

---

t. f. länsassessorn Gustaf Åhström, Solna, och till kassaförvaltare förste byråsekreteraren Erik Eriksson, Stockholm. Ekonomichef för tidskriften är häradsskrivaren O. Lewrö, Leksand.

två summor, varav den ena skall användas vid skatteberäkningen enl. 1 § ("ackumulerad inkomst") och den andra vid undersökning enl. 2 § huruvida förordningen är tillämplig i ett visst fall ("ackumulerad inkomst, efter avdrag för avdragsgilla utgifter").

Kommen så här långt är man benägen att sätta ett frågetecken för D. H:s franka uttalande, att begreppet ackumulerad inkomst är klart fixerat i författningen. Dessutom vill man tillägga, att ordalydelsen i 2 § skulle kunna tolkas så, att särskild skatteberäkning för allenast viss del av den ackumulerade inkomsten vore möjlig.

Oklarheten blir inte mindre av att uttrycket "avdragsgilla utgifter" ingenstädes finnes definierat. Kommittén snuddar vid frågan på ett par ställen i betänkandet, men några säkra hållpunkter tycks vara svåra att hitta. Frågan är väl i själva verket, om inte begreppet "ackumulerad inkomst" är tämligen diffust, men att denna inkomst i varje enskilt fall måste på ett eller annat sätt skarpt avgränsas från annan samtidigt uppbyren inkomst.

". . . och om själva metoden för skatteberäkningen råder ingen oklarhet" säger vidare D. H. Utgår man från förfarandet i det exempel, som anvisningarna till 1 § innehåller, har påståendet fog för sig. Men frågan är, om D. H. i detta fall lever som han lär. Han vill ju "utgå" från den taxerade inkomsten i de fall han tog upp i Skattenytt. Därigenom fördelar han 50.000 kronor på resp. antal år, men måste, om han i fortsättningen följer ovannämnda exempel i förordningen, nöja sig med att minska årets beskattningsbara inkomst med vad som finns att ta, säg 47.000, om ortsavdraget varit 3.000. Därigenom berövar han den skattskyldige ortsavdrag för det året. Det synes mig vara illa nog, att

denne kan ha gått miste om ortsavdrag de föregående "fördelningsåren", om nämligen hans taxerade inkomst då varit 0. I detta sammanhang vill man även ställa sig frågande till D. H:s avslutning: "Någon reduktion av den ackumulerade inkomsten med ortsavdrag vidtages ej heller i normalfallet". Möjligen syftar han dock på den ovan relaterade beräkningsmetoden och anser det riktigt, att den skattskyldige berövas sitt ortsavdrag det aktuella taxeringsåret.

Vid studium av Skattekommitténs betänkande samt Departementschefens och Bevillningsutskottets uttalanden finner man utan svårighet en hel del oklara punkter. Så är det t. ex. tämligen obegripligt, varför spärregeln i 2 § anknyter till den taxerade inkomsten. Härvidlag går dock Skattekommittén fri. En sak tycks emellertid vara klar, och det är, att förordningen är avsedd att mildra verkningarna *endast* av progressiviteten i statsbeskattningen. Håller man fast vid denna tolkning och dessutom utgår från att skatteberäkningen skall ske i enlighet med exemplet i anvisningarna (och det torde man knappast komma ifrån), synes man kunna komma fram till följande resultat:

Den ackumulerade inkomsten bör kas inom ramen för den *beskattningsbara inkomsten* det år den taxerades i sin helhet. Det sålunda framräknade beloppet jämföres med den *taxerade* för utrönande enligt 2 § om förordningen är tillämplig. Samma belopp fördelas lika å taxeringsåret och övriga år genom tillägg till den *beskattningsbara* inkomsten resp. år, varjämte denna senare inkomst taxeringsåret minskas med det fördelade beloppet.

Detta skulle innebära, att om hela inkomsten ett år utgjort ackumulerad in-

komst, något problem ej skulle uppstå. A och B i Skattenytts exempel skulle båda tydligen ha beskattningsbar inkomst på säg 47.000 (50.000 minus Ortsavdrag) och båda erhålla skatteberäkning på detta belopp.

Betydligt mer komplicerad blir frågan, om A och B förutsättes ha haft jämväl annan inkomst än den ackumulerade.

Antag följande:

B: Sammanräknad inkomst	150.000
varav ackumulerad inkomst	100.000
Allmänna avdrag	50.000
Taxerad inkomst	100.000
Beskattningsbar inkomst . . .	97.000

Eftersom de allmänna avdragen och Ortsavdraget ej kunna anses avse något bestämt inkomstslag och progressivitetens verkningar för B i varje fall ej sträcker sig utöver 97.000 beskattningsbar inkomst, synes det rimligt att beräkna den ackumulerade inkomsten i beloppet 97.000 efter de proportioner, i vilka de olika inkomstslagen (ack. inkomst och annan inkomst) ingå i den sammanräknade inkomsten. Alltså i detta fall $\frac{2}{3}$ av 47.000 eller 64.667 kronor.

I fallet A, som hade tjänstepensionsavdrag med 50.000 kr, uppstår en viss komplikation, om han samtidigt hade "vanlig inkomst" i likhet med B. Säg att A hade ackumulerad tjänsteinkomst med 100.000 och annan tjänsteinkomst med 50.000. Kan det då visas, att tjänstepensionsavdraget

hänför sig till de 100.000 kronorna, t. ex. på grund av att beloppen uppburits från olika arbetsgivare, kan ju den ackumulerade inkomsten ej sägas ingå med mer än 50.000 eller till hälften i den sammanräknade inkomsten på 100.000 kr. Av den beskattningsbara inkomsten bör därför ej mer än hälften kunna göras till föremål för särskild skatteberäkning. Framgår det däremot av utredningen, att pensionsavgiften kan vara hänförlig lika mycket till den ena som den andra tjänsteinkomsten, bör avdraget fördelas proportionellt på denna inkomst i sin helhet och därmed blir resultatet lika med i fallet B.

Det måste erkännas, att de ovan förda resonemangen kunna göras till föremål för invändningar, framförallt beträffande metoden att fastställa, om förordningen kan tillämpas i ett visst fall (2 §). Men, som tidigare frågades, det kan väl ej vara möjligt, att man skall laborera med två olika belopp av ackumulerad inkomst vid varje inträffat fall?

B. M.

Den skattefråga, som undertecknad i föregående nummer sökte besvara, har som av ovanstående inlägg framgår rönt intresse och red. förväntar ytterligare synpunkter från läsekretsen. Undertecknad kommer därför först i ett senare nummer att taga upp spörsmålet om ackumulerad inkomst till ytterligare behandling.

D. Helmers.